

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915
www. benedictinessantperepuelles.cat
2a  poca – núm. 150 – gener 2018

Escoltar els allunyats

L'Església està cridada a anunciar arreu l'energia vital i espiritual de l'Evangelí, a projectar esperança en un món enfosquit per tants sofriments, a ser hospital de campanya per guarir les ferides de l' nima. Els qui ens sentim membres actius de l'Església ens considerem cridats a examinar les seves mancances a fi que sigui més eficaçment un reflex de Crist en el món.

Observem, a casa nostra, un conjunt de ciutadans que es defineixen com a cristians, però que s'han allunyat de la vida de l'Església, de les comunitats, de la litúrgia, dels sacraments i de l'activitat social i cultural que desenvolupen.

Com a laics compromesos amb l'Església, no volem ni podem ser indiferents als cristians allunyats, als ciutadans que, sentint-se cristians, han pres distància de l'Esgl -

sia, ni tampoc a aquells que, per desconeixement o pel que sigui, no hi han trobat un inter s especial.

Ens preguntem si, com a comunitat, estem suficientment amatents als qui s'han allunyat de la vida eclesial. Són càlides les nostres comunitats? Són sal i llum en el món? Som prou auda os a l'hora d'anunciar el que creiem? Com podríem establir ponts amb els allunyats? Emprem un llenguatge prou entenedor? Sabem fer transparent el rerefons espiritual i transcendent que encoratja i dona sentit a les nostres accions socials? En l'escola cristiana presentem realment l'acció de Crist?

Els allunyats ens obliguen a pensar què significa estar prop o lluny de Crist, si la nostra presència és un refugi enfront del món o bé un àmbit de comprom s i d'il·luminació del món. El papa Francesc ha

subratllat a l'Evangelii Gaudium que l'Església ha de sortir de si mateixa, trencar l'endogàmia i esdevenir missionera. No és cap novetat. La pulsio missionera està en el mateix ADN de la vida cristiana. Cal sortir i anunciar allò que creiem als qui ho ignoren, però, també, escoltar i acollir els qui ja ho coneixen, però se n'han allunyat.

Escoltar l'altre –el llunyà, el discrepant– és, al cap i a la fi, una de

les necessitats més grans del món d'avui, un món que es reclou en xarxes socials bel·ligerants amb els altres. Sense aquest esforç, ni les qüestions espirituals ni les socials ni les polítiques són capaces de trobar sortides fecundes i integradores.

Albert Batlle ... [et al.]
extret de *La Vanguardia*
dg. 21 gener 2018

Des de la comunitat

In memoriam
Mercè Martorell i Viader

Va morir el 30 de gener. Durant molts anys va participar de les activitats del monestir. En quedar viuda, va continuar venint fins al diumenge abans de morir.

EL QUE ENS DIRIA AVUI LA MERCÈ

Estimats,

Morir m'ha permès traspasar el llindar
que encotilla tots els humans.

M'he alliberat del cos
amb el qual em recordeu i em recordareu.

Sense la limitació física

M'he obert a la immensitat del Misteri.

Fora del temps i de l'espai

puc percebre la dimensió d'infinít,
on s'experimenta la *comunió d'amor*.

M'agradaria transmetre-us a cadascun de vosaltres,

Una cordial abraçada (com sempre),

però a partir d'ara ens relacionarem d'una altra manera.

He donat molt i he rebut molt més.

He viscut en un món de pas, però meravellós,
I he sigut molt feliç compartint
El do i la riquesa de la vida.
Consideredu-vos gotes d'aigua fent un camí vers l'Oceà,
On jo ja m'hi he fos.

No «estic» al cel... «sóc» en Déu.
Ara puc dir en plenitud: *en Tu sóc... en Tu em perdo... en Tu existeixo...*
Us trobo en tot el que ens uneix.
No necessito res... Ell em sacia.

No us demano res...
Les coses han deixat de tenir per a mi
l'element possessiu.

Gràcies als qui m'heu ajudat
a créixer i a qüestionar-me
a omplir-me i a buidar-me.

Us convido a reconèixer, plegats,
l'estimació que ha generat haver-vos conegut.

Manteniu-vos en la Confiança... sí,
Manteniu-vos abandonats en la Confiança.

MARIA TERESA, 2 febrer 2018

≡ *L'entrevista*

XAVIER VENDRELL I VILAGRAN

Dades biogràfiques

Vaig néixer a Caldes de Malavella el 30 de juny de 1952. Sóc el petit de tres germans. El 1961 vaig anar a viure a casa dels meus tiets a Barcelona.

Els anys que segueixen són el temps quan descobreixo un Déu bo que m'estima, el meu país i el seu cabal cultural: literatura, art, història...

Tot allò que m'ha interessat sempre ho he après fora de l'escola.

El 1975 em trasllado a Cadis i estudio infermeria i hi treballo.

El 1983 torno a casa a viure entre Caldes i Barcelona, treballo a l'Hospital Josep Trueta de Girona, on em vaig jubilar l'any passat.

Des de quan participes de la litúrgia o coneixes Sant Pere?

El 1966, una tarda a l'hora de vespres, entro a l'església del monestir, cants, reixes i cortines. «Sóc a casa, a la meva comunitat»... i, sense ser conscient, faig el meu vot d'estabilitat.

Els primers anys: vespres, nadals, quaresmes, pasqües...

Durant molt de temps: comunió amb la comunitat en silenci, escolta, solitud. Més tard, conec la germana Roser Pujol: gran amistat i estima fins a la seva mort.

Següent etapa, és el temps Catalina; fa vint anys va començar una etapa nova que ha anat creixent: integració en la vida de la comunitat, servei, amistat, joia, plenitud.

Què és per a tu Sant Pere de les Puel·les?

Fidelitat d'aquestes dones, que fa més de mil anys estan estimant Déu, els germans i el nostre país.

La fita per no perdre el nord.

L'ajuda per caminar, caminar, caminar... i trobar la «nada, nada, nada» de sant Joan de la Creu...

Les seves monges m'han ensenyat a continuar creient en aquest Déu bo i misericordiós que, quan era petit, vaig intuir.

Amén, Amén, Amén.

Des del testimoniatge

Tots migrants

El pare Alejandro Solalinde és un sacerdot catòlic nascut a Texcoco, Estat de Mèxic (19 de març 1945), defensor de drets humans dels migrants, coordinador de la Pastoral de la Mobilitat Humana Pacífic Sud de l'Episcopat Mexicà. És també director de l'alberg Hermanos en el Camino, a Ciutat Ixtepec (Oaxaca), la regió més pobra de Mèxic que va fundar el 2007. Allà donen assistència cada setmana a gairebé 400 persones provinents d'Hondures, Guatemala, Nicaragua i El Salvador. «El que visc dia a dia amb ells ha fet que em torni més crític, més radical, i m'ha fet trencar els límits de la por, sobretot pel que fa al govern. A mi l'autoritat em mereix respecte, però no una autoritat corrupta que fa mal els pobres i que no vol els migrants». Ha condemnat públicament i reiterada els abusos comesos cap a ells.

Un migrant que arriba a Mèxic s'exposa a tot tipus de perills. El més comú és que desaparegui en la seva ruta travessant el país i no se'n torni a saber mai més res. «S'exposen a l'extorsió, al tràfic de persones, a la violència sexual i al tràfic d'òrgans». «Els fan cavar narcotúnels i, quan acaben la feina, els maten». També explica que la frontera nord de Mèxic està blindada pel crim organitzat i *autoritzat*, i que en aquesta trama hi ha molts funcionaris públics implicats.

Quan els migrants arriben a l'alberg se'ls proporciona ajuda humanitària: alimentació, refugi, assistència mèdica i psicològica, a més d'orientació jurídica, destinada als migrants de Centre i Sud-Amèrica en el seu camí cap als Estats Units. A més se'ls recomana que desisteixin, que abandonin el Somni Americà. El pare Solalinde creu que «no són conscients dels perills que corren». Fa quatre mesos va acompanyar una cinquantena d'adolescents d'entre 14 i 17 anys en la seva ruta d'Ixtepec a Ciutat de Mèxic. Els va intentar convèncer que no continuessin fins als EUA: la meitat no el van escoltar. Ara només tenen notícies de tres que han pogut creuar la frontera, de la resta no en saben res.

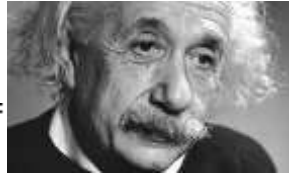
Per la seva feina incansable, Solalinde ha estat amenaçat de mort en més d'una ocasió per grups criminals que es lucren amb els negocis clandestins al voltant del tràfic de persones, armes i òrgans, però no han aconseguit que s'arrosni. **«Sempre he estat disposat a pagar el preu que sigui, crec que donar la vida per l'ésser humà val la pena.»**

Ell és un d'aquests *personatges profètics* del nostre temps que encarna la «lluita per una veritable síntesi entre fe i vida, entre culte i vida social, entre religió i compromís per la justícia». Per ell el més valuós és l'ésser humà. «Déu està encarnat en l'ésser humà».

Des d'aquesta *mirada integral*, Solalinde ens insta a «treballar en la consciència perquè els canvis vinguin des de baix» perquè «tots i totes som emigrants, som indigents existencials, som caminants, som humanitat en camí, som processos. Els immigrants són un signe que alguna cosa està canviant al món. Ells ens transmeten una nova humanitat, una espiritualitat desposseïda del material amb el somni compartit d'un matí que no han vist».

Per al sacerdot, tots som migrants, passatgers en un moment de trànsit que durarà el temps que duri la nostra vida. «Som aquí de passada, i en aquest sentit tots som iguals, no importa si una persona té un càrrec molt poderós o si és molt pobra, tots morirem despullats».

Des de la reflexió

Carta d'Albert Einstein a la seva filla Lieserl

Quan vaig proposar la teoria de la relativitat, molt pocs em van entendre, i el que et revelaré ara perquè ho transmetis a la humanitat també xocarà amb la incomprensió i els prejudicis del món.[...] Hi ha una força extremadament poderosa, per a la qual, fins ara, la ciència no ha trobat una explicació formal. És una força que inclou i governa totes les altres, i que fins i tot està al darrere de qualsevol fenomen que opera a l'univers i encara no ha estat identificat per nosaltres. Aquesta força universal és l'AMOR.

Quan els científics buscaven una teoria unificada de l'univers van oblidar la més invisible i poderosa de totes les forces. L'Amor és Llum, il·lumina a qui el dona i a qui el rep. L'Amor és gravetat, perquè fa que unes persones se sentin atretes per unes altres. L'Amor és potència, perquè multiplica el millor que tenim i permet que la humanitat no s'extingeixi en el seu cec egoisme. L'amor revela i desvetlla. Per amor es viu i es mor. L'Amor és Déu i Déu és Amor.

Aquesta força ho explica tot i dona sentit amb majúscula a la vida. És la variable que hem oblidat massa temps, potser perquè l'amor ens fa por, és l'única energia de l'univers que l'ésser humà no ha après a manejar capriciosament. Per donar visibilitat a l'amor, he fet una simple substitució en la meua equació més cèlebre. Si en lloc de $E=mc^2$ acceptem que l'energia per a sanar el món pot obtenir-se a través de l'amor multiplicat per la velocitat de la llum al quadrat, arribarem a la conclusió que l'amor és la força més poderosa que existeix, perquè no té límits. Després del fracàs de la humanitat en l'ús i el control de les altres forces de l'univers, que s'han girat contra nosaltres, és urgent que ens alimentem d'una altra classe d'energia. [...] Tanmateix, cada individu porta en el seu interior un petit però poderós generador d'amor, l'energia del qual espera ser alliberada. Quan aprenguem a donar i rebre aquesta energia universal, estimada Lisierl, comprovarem que l'amor tot ho venç, tot ho transcendeix i tot ho pot, perquè l'amor és la quinta essència de la vida [...]. Estima a qui t'estimi, valora aquesta persona que està amb tu, fins i tot en moments en els que ni tu mateixa et suportes [...]. No permetis que el costum de tenir-lo o tenir-la et prengui aquest algú especial que la vida t'ha donat. Recorda que en els éssers humans l'exterior no sempre demostra el que sent l'interior. Cuida, escolta, atén. I sobretot estima. Fins que les teves forces s'esgotin, i si t'esgoten, descansa i torna a estimar. Renova els sentiments i no et cansis. Sigues feliç i fes feliç algú.

EL TEU PARE

Amb ulls de dona

EXPERIÈNCIA DE DÉU

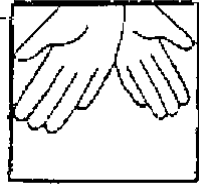

Què és l'experiència de Déu? Es pot experimentar Déu? En alemany la paraula *Erfahrung*, *erfahren*, expressa un moviment sobre rodes, un penetrar en un país, en un territori, sobre rodes. Sembla que visibilitza d'alguna manera que l'experiència no és posseir allò que s'experimenta, sinó que la realitat s'obre a nosaltres, se'ns dona perquè ens hi endinsem, no per apropiari-nos-la, sinó per conèixer-la. El paisatge que travessem en cotxe no es mou, no el podem portar amb nosaltres, però podem lliurar-nos a ell i quedar-nos amb la seva bellesa i el seu dolor, amb el missatge que té per a nosaltres. Podem escoltar la seva melodia, la seva paraula històrica i actual. Podem entrar en el cor de la gent i quedar-nos amb ella. Tot això pot arribar a transformar-nos per dintre, pot influir amb el rumb de la nostra vida i obrir-nos horitzons insospitats, però el missatge segueix allà, íntegre, inegotable en els seus misteris i missatges per a qui els vol *experimentar* (*erfahren*).

Déu és aquest paisatge en el que nosaltres ens endinsem al llarg de la nostra vida, el travessem com qui travessa un camp, una regió, un país. Déu no ens dona el seu misteri, però ens deixa transitar per ell, ens envolta amb el seu misteri i en alguns instants eterns ens fa percebre la seva melodia feta de paraules i de vent nuament. Tota la nostra vida és com un viatge a través del camp de Déu. L'experiència de Déu té moltes facetes, són les innombrables variants de percebre la vida, de tenir consciència que estem vivint, amb tot el que això té de dramàtic i feliç.

CRISTINA KAUFMANN

Extret del llibre *La fascinació d'una mirada*

ÉS EL NOSTRE TEMPS

Acollim, agraïm i, junts, ens comprometem.

És el nostre temps.

No és l'hora de la por ni de la soledat.

No és el temps de la dispersió.

No és moment de fe camins en solitari.

No és l'instant de la pregunta sense sortida.

És l'hora de la comunió. És el temps de la veritat.

És l'hora d'escoltar, acollir, construir.

És l'hora d'entre tots buscar i caminar.

És ara que ens hem de donar a mà.

És ara quan la por no té res a fer.

És ara quan la nostra força és el diàleg.

És el temps dels qui creuen i esperen.

És el temps per als qui es volen fer nous.

És el temps per els qui desitgen fer quelcom nou.

És el temps per a què les nostres

mans toquin i acullin el món

amb la il·lusió d'una esperança nova.

Que s'acostin a cada persona, situació i projecte
amb el respecte que mereix tot allò que és humà.

Que s'enllacin amb moltes altres mans,
per construir xarxes que generin vida.

Que siguin pau, consol, servei, compassió...
i celebrin amb alegria el Déu present a la història.

Amén.